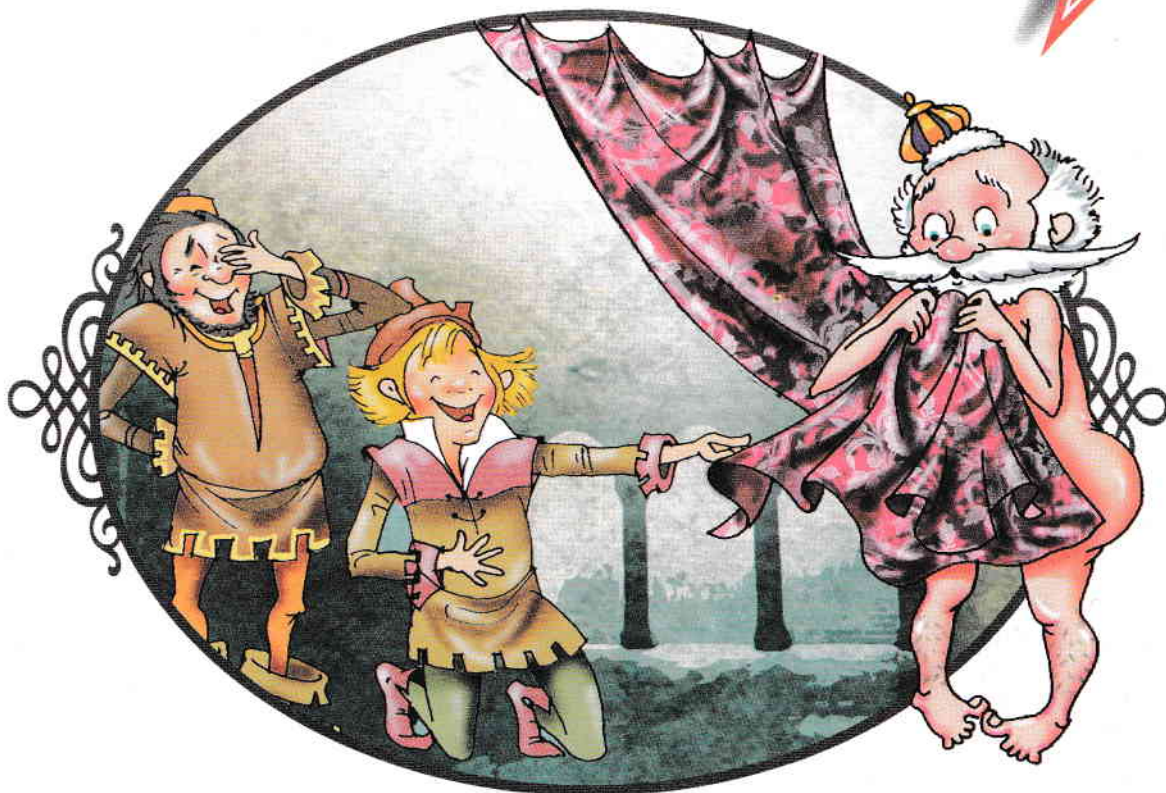

LBRIS

We know
books

Cartea copiilor isteți

H.C. Andersen

Țăinele cele noi ale împăratului

Graphic design, ilustrații și copertă:
Elena Drăgulelei Dumitru

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, R.A.

Era pe vremuri un împărat căruia așa de mult îi plăcea să fie bine îmbrăcat și să aibă mereu haine noi încât își dădea toți banii numai pe îmbrăcăminte. Nu se îngrijea deloc de oștire, la teatru nu se ducea și nu-i plăcea să se plimbe prin pădure decât doar ca să-și arate hainele cele noi. A avea un rând de straie pentru fiecare ceas al zilei și așa cum se spune despre un rege că se sfătuiește cu miniștrii, despre el mereu se spunea că „se îmbracă”, asta fiind îndeletnicirea lui de fiecare clipă.

Orașul era plin de viață. Veneau o mulțime de străini și odată au venit și doi pehlivani care se dădeau drept țesători și spuneau că știu să facă o stofă frumoasă cum nu se mai afla alta. Nu numai că desenele și culorile erau frumoase, dar ei ziceau că hainele făcute din această stofă aveau și o însușire minunată și anume,

că toți cei care nu erau potriviți pentru slujba pe care o îndeplineau și toți cei care erau proști de dădeau în gropi nu puteau să le vadă.

„Strașnice haine! s-a gândit împăratul. Dacă mi-aș face niște haine de acestea, aș putea să aflu care din slujbașii împărăției nu-s buni pentru slujbele pe care le au și aș putea să aflu care din supușii mei sunt proști și care deștepți. Numaidecât trebuie să-mi fac asemenea haine”. Și a dat pehlivanilor o mulțime de parale ca să înceapă să lucreze.

Cei doi șoltici au înjghebat două războaie de țesut, s-au așezat și s-au prefăcut că țes, dar nu țeseau nimic. Cereau mătasea cea mai subțire și fire din aurul cel mai bun, dar băgau mătasea și aurul în buzunar și lucrau la stativele goale până noaptea târziu.